

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.289/2025/5.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	dr. Gortvay Ákos ügyvéd (cím2)
Az alperes:	Magyar Nemzeti Bank (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Péchyné dr. Fekete Anna Veronika kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	piacfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat jogszerűségének vizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	(alperes 9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.703.822/2024/8. számú ítélete

V é g z é s:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 650.000 (hatszázötvenezer) forintban, az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 325.000 (háromszázhuszonötezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a cég1 (a továbbiakban: Kibocsátó) jogelődjének dolgozott, a 2000-es évek elején 2-3 évig. A résztulajdonában álló cég2 és cég3 a Kibocsátó leányvállalatai (cég4 [„cég4”], cég5 [„cég5”]) részére nyújtanak az cég3 logisztikai vállalatirányítási rendszerhez kapcsolódó fejlesztési, üzemeltetési, támogatási és karbantartási szolgáltatást. A felperes a Kibocsátó részvényeit érintő tőkepiaci tranzakciókat hajtott végre 2020 augusztusa és 2022 júniusa között. Ennek keretében részvényeket vásárolt és adott el az alábbiak szerint:

2020. augusztus 28-án 4.000 darab kibocsátói részvényt vásárolt 5.000.000 Ft, 2020. október 14-én 4.520 darab kibocsátói részvényt vásárolt 4.972.000 Ft, 2020. december 18-án 3.900 darab kibocsátói részvényt vásárolt 5.032.850 Ft értékben. Ezekből 2020. december 29-én 6.420 darab kibocsátói részvényt eladott 11.331.300 Ft értékben. 2021. augusztus 4-én 5.000 darab kibocsátói részvényt vásárolt 9.000.000 Ft értékben. 2022. április 8-án eladott 1.517 darab kibocsátói részvényt 3.489.100 Ft értékben. 2022. június 23-án 5.130 darab kibocsátói részvényt vásárolt 9.710.105 Ft értékben, majd 2022. július 5-én az összes kibocsátói részvényét (14.193 darabot) eladta 31.318.990 Ft értékben.

[2] A vizsgált időszakban a Kibocsátónak három olyan közzététele volt, amellyel érintett információkat bennfentes információnak minősített:

A Kibocsátó 2020. október 19-én (7 óra 51 perckor) tette közzé a „Befektetői közlemény – Változás a cég1 tulajdonosi szerkezetében” című rendkívüli tájékoztatást. A Kibocsátó igazgatósága a részvénycsomag várható értékesítését bennfentes információként értékelte, a bennfentes információ keletkezési időpontja 2020. augusztus 3. volt.

A Kibocsátó 2021. augusztus 6-án (17 óra 30 perckor) tette közzé a „2021 második negyedéves pénzügyi jelentés – Folytatódó trend javulás, pozitív negyedéves EBIT az ITS szegmensben” című rendkívüli tájékoztatást. A Kibocsátó a pénzügyi jelentést egyedi bennfentes minősítési eljárás nélkül bennfentes információként kezelte, a bennfentes információ keletkezési időpontja 2021. július 6. volt.

A Kibocsátó 2022. június 27-én (11 óra 35 perckor) tette közzé a „Befektetői közlemény – A cég1 logisztikai központ fejlesztést, illetve regionális támogató és adminisztratív szolgáltató központot valósít meg” című rendkívüli tájékoztatást. A Kibocsátó azt a lehetőséget, hogy a 100%-os leányvállalata, a cég4 támogatásban részesüljön a regionális támogató és adminisztratív szolgáltató központ létrehozásához 2021. június 11-én minősítette bennfentes információvá és a bennfentes információ keletkezési időpontja 2021. június 10. volt. A potenciális logisztikai központ fejlesztés tervét 2021. június 24-én minősítette bennfentes információvá és a bennfentes információ keletkezési időpontja 2021. június 23. volt.

[3] A felperes a fenti bennfentes információk kapcsán bennfentes jegyzéken nem szerepelt.

[4] Az alperes 2023. március 7. napján a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mnbtv.) 90. § (1) bekezdés b) pontja szerinti piacfelügyeleti eljárást indított hivatalból a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2003/124/EK, a 2003/125/EK és a 2004/72/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2014. április 16-i 596/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: MAR) 8. és 14. cikkében tiltott bennfentes kereskedelem tárgyában.

[5] Az alperes a határozatszám1 számú határozatával megállapította, hogy a felperes a Kibocsátóhoz köthető foglalkozásával összefüggésben és a Kibocsátó munkavállalóival folytatott kommunikációja révén a Kibocsátó fenti közzétételeivel érintett bennfentes információk birtokában volt és ezen információkat felhasználta arra, hogy a saját javára kibocsátói részvényeket szerzett, mindezzel sértette a MAR 8. és 14. cikkében tiltott bennfentes kereskedelemről szóló rendelkezéseket. Megtiltotta a felperesnek, hogy a fenti rendelkezéseket ismételten megsértse, és a jogsértés miatt 15.000.000 forint piacfelügyeleti bírságot szabott ki vele szemben. Indokolása szerint a felperes a cégei által fejlesztett, üzemeltetett és karbantartott cég3 rendszeren keresztül olyan adatokra láthatott/látott rá, amelyek révén a cég4 és a cég5 üzleti teljesítményéről és jövőben induló projektjeiről, illetve akár azok volumenéről is képet kaphatott/kapott. A felperes a Kibocsátóhoz köthető több személlyel is kapcsolatban állt, egyes időszakokban a felperes és a Kibocsátó vezérigazgatója közötti kommunikáció jóval aktívabb volt az átlagoshoz képest, továbbá a felperes

elektronikus levelezésben állt a Kibocsátó IT vezetőjével, személylssel. A felperes olyan időpontokban hajtotta végre a vételi- és eladási tranzakciókat, amelyek igazodtak az egyes közzétételek megjelenéséhez és az azokkal előidézett árfolyamváltozásokhoz. A felperes olyan bizonyítékot nem adott elő, amely más megvilágításba helyezné a magatartását.

A kereset és a védírat

[6] Az alperes határozatát a felperes keresettel támadta, kérte elsődlegesen annak megsemmisítését, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, harmadlagos kereseti kérelme a bírság összegének 5.000.000 forintra történő mérséklésére irányult. Álláspontja szerint az alperes megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja, 3. §-a, 6. § (3) bekezdése és 62. §-a szerinti tényállás-tisztázási kötelezettségét azzal, hogy nem tárta fel teljeskörűen a tényállást abban a körben, hogy a felperes miként jutott a bennfentes információkhoz. Állítása szerint a határozatban részletezettek nem támasztják alá a bennfentes információk birtokába kerülését, ennek bizonyítása hiányában további vélelmezést a tiltott bennfentes kereskedelem megvalósítására vonatkozóan nem végezhetett volna az alperes, mindezzel sérült a MAR 8. és 9. cikke. Álláspontja szerint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 79. § (1) bekezdése szerint az alperes köteles a tényállás valóságának bizonyítására. Sérelmezte a bírság mérlegelésének helyességét és számszerűségét.

[7] Az alperes a védíratában a keresetnek mint megalapozatlannak az elutasítását kérte. Álláspontja szerint a tényállást a bennfentes információk birtokba kerülése tekintetében is teljeskörűen feltárta, a ténymegállapításokat a felperes nem támadta, a nem vitatott tényekből következtetett további tényre, miszerint a felperes bennfentes információval rendelkezett. A kialakult bírói gyakorlat szerint közvetett bizonyítékok zárt láncolatának értékelésével is megállapítható, hogy a felperes a bennfentes információk birtokába került, a közvetlen bizonyítékok hiánya nem azonos a tényállástisztázás elmaradásával. Vitatta az ügy érdemével kapcsolatban kifejtett kereseti érvelést, továbbá okszerűnek tekintette a bírság összegének megállapítását.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság az ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában az eljárási jogszabálysértéseket vizsgálva az Mnbtv. 46. § (2) bekezdés 1. pontja szerint alkalmazandó Ákr. 3. §-a, valamint az Mnbtv. 46. § (2) bekezdés 11. pontja szerint alkalmazandó Ákr. 62. § (1)-(4) bekezdései alapján kifejtette, hogy a tényállás tisztázása a releváns tények feltárását jelenti, mely a döntéshozatalhoz szükséges mértékben terheli az alperest. A releváns tények körét mindig az irányadó anyagi jogszabályi rendelkezésekhez képest kell megállapítani, a releváns tények tisztázásának elmulasztása a hatósági döntés megalapozatlanságát eredményezi. A perbeli esetben az irányadó anyagi jogi rendelkezések a MAR 3. cikk (1) bekezdés 1. és 21. pontja, 7. és 8. cikke. A MAR 7. cikk (1) bekezdés a) pontja szerinti bennfentes információ és 8. cikk (1) bekezdése szerinti bennfentes kereskedelem fogalmából kiindulva a bennfentes

kereskedelem megvalósulását több egymásra épülő tény fennállása esetén lehet megállapítani. Az első a bennfentes információ keletkezése, a második a bennfentes információ befektetők birtokába kerülése a közzétételt megelőzően, a harmadik pedig a pénzügyi eszközzel való kereskedés. Az irányadó felsőbbbíróági gyakorlat szerint a befektetőnek a bennfentes információ birtokába kerülését bizonyítani kell, ennek során nem csak közvetlen, hanem közvetett bizonyítékok is felhasználhatók, azok együttes értékelésével is megállapítható a bennfentes információ birtokába kerülés. Idézte az Alkotmánybíróság releváns határozatában foglaltakat és az Európai Unió Bíróságának ítéletét a bizonyítás körével kapcsolatban. A perbeli esetben nem volt vitatott, hogy mely információk minősültek bennfentes információknak és azoknak mi volt a keletkezési időpontja. A vitatott az volt, hogy a felperes a bennfentes információk birtokába került-e, melyet az alperes azzal igyekezett alátámasztani, hogy a felperes a cégei által végzett tevékenység során, a foglalkozása illetve a feladatai teljesítése révén hozzáférhetett olyan adatokhoz, amelyek a nyilvánosság számára nem voltak elérhetők, ebből következtetéseket tudott levonni a bennfentes információkra is. Az irányadó bírói gyakorlat alapján a felperesnek az cég3 rendszerhez kapcsolódó feladataiból és a Kibocsátóhoz köthető személyi kapcsolataiból a bennfentes információk megszerzésére okszerű következtetést nem lehetett levonni. Az alperes a határozatában nem mutatta be, hogy melyek azok az adatok, amelyekből következtethető, hogy a felperes a konkrét bennfentes információkat megszerezte. Nem elég általánosságban megjelölni, hogy az adatokhoz hozzáfért, azt is fel kell tártani, hogy konkrétan mely adatokhoz való hozzáféréssel valósult meg a bennfentes információ felperes általi megszerzése. Nem elég csupán a megszerzés lehetőségét bizonyítani, azt is igazolni kell minden egyes bennfentes információra vonatkozóan külön-külön, hogy azok birtokába jutott a felperes a Kibocsátó általi közzétételt és az általa végrehajtott tranzakciót megelőzően. Az alperes a bennfentes információk megszerzését megfelelő bizonyítékok feltárása és megnevezése hiányában állapította meg, meglegedett a lehetőség valószínűsítésével, azonban a megszerzés ténye ténylegesen nem nyert bizonyítást. Az alperes nem tártta fel azt a releváns tény, hogy a felperes a bennfentes információk birtokába került-e, ezzel nem tisztázta teljeskörűen a tényállást, sérült az Ákr. 62. §-a szerinti tényállás-tisztázási kötelezettség, az érdemi döntéshozatalhoz nem elegendőek a rendelkezésre álló adatok. A fenti lényeges eljárási jogszabálysértés a perben nem orvosolható, ezért szükségessé vált az alperesi határozat megsemmisítése és az alperes új eljárásra kötelezése, a további kereseti érveket vizsgálni már nem kellett. Meghagyta a megismételt eljárásra vonatkozóan az alperesnek, hogy a tényállást teljeskörűen tárja fel, minden egyes bennfentes információra vonatkozóan külön-külön abban a tekintetben, hogy a felperes az információk birtokába került-e a közzétételt illetve a tranzakciókat megelőzően. Ennek során az alperes nincs elzárva további bizonyítási eljárás lefolytatásától, bizonyítási eszközök beszerzésétől.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdést, mert alaptalanul jutott arra a következtetésre, hogy a felperesi jogsértés a rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok alapján nem állapítható meg. A Kp. 84. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdésében írtakkal szemben iratellenesen állapította meg, hogy a felperes birtokába kerülését kizárólag a Kibocsátó

leányvállalati részére végzett tevékenységével és a Kibocsátóhoz köthető személyes kapcsolataival támasztotta alá az alperes. Az Mnbtv. 46. § (2) bekezdés 11. pontja szerint alkalmazandó Ákr. 62. § (4) bekezdése szerint a hatóság szabadon választja meg a bizonyítás módját és a bizonyítékokat szabad meggyőződése szerint értékeli, a tényállást teljeskörűen feltárta, további bizonyítási cselekmények foganatosítása az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel szemben szükségtelen. Az elsőfokú bíróság alaptalanul jutott arra a következtetésre, hogy a tényállást nem tárta fel teljeskörűen, a döntéshez szükséges mértékben a releváns tényállást ugyanis megállapította, részletezte a határozat a bizonyítékok megjelölését, számot adott azok értékeléséről és kifejtette, hogy mely tényekből melyik tényekre következtetve állapította meg a felperes birtokba kerülését. Vitatta, hogy nem tárta fel az összes megfelelő bizonyítékot, és azt is kellett volna bizonyítania minden bennfentes információra külön-külön, hogy a felperes az információk birtokába jutott. Az összes lehetséges bizonyítékot beszerezte, nem az eljárás hiányossága miatt nem kerültek elő további esetleges közvetlen bizonyítékok. Ettől eltérő kérdés, hogy a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok együttesen alátámaszthatják-e az érdemi megállapításokat, álláspontja szerint igen. Az elsőfokú ítélet maga is elfogadta az irányadó bírói gyakorlatra utalással a közvetett bizonyítás lehetőségét, számos bennfentes kereskedelem közvetlen bizonyítékok hiányában ugyanis megállapíthatatlan maradna. Széles körű bizonyítást folytatott le, befektetési szolgáltatókat keresett meg, helyszíni ellenőrzést folytatott le, meghallgatta a felperest, kulcsszavas keresést folytatott, beszerezte a felperesi híváslista adatait, meghallgatta a felperes brókerét, a Kibocsátó vezérigazgatóját, adatszolgáltatásra kötelezte a Kibocsátót, továbbá egyéb kereskedési adatokat és információkat használt fel. Ezen bizonyítékok alapján állapította meg, hogy a felperes a cégei által fejlesztett és üzemeltetett, a Kibocsátó leányvállalatai által használt vállalatirányítási szoftver adataihoz távoli eléréssel maga is hozzáférhetett, ezért a kibocsátói cégcsoport tevékenységének alakulásáról a többi átlagos tudással rendelkező befektetőhöz képest előbb értesülhetett, az új tenderekről hamarabb tudomást szerezhetett. Jelentős mértékűek a felperes személyes kapcsolatai és ismeretségei a Kibocsátóhoz köthető személyekkel, továbbá a Kibocsátónak a vizsgált időszakon belül 10 olyan közzététele volt, amelyekhez képest a felperes feltűnően jó időpontban és jó irányban kereskedett, ezek közül 3 közzététel volt, amelyekkel érintett információkat a Kibocsátó maga is bennfentes információnak minősített. Az elsőfokú bíróság iratellenesen jutott arra a következtetésre, hogy a bennfentes információk birtokába kerülését csak a felperes cégei által kifejtett tevékenységével, valamint a Kibocsátóhoz köthető személyes kapcsolataival támasztotta alá, a közvetett bizonyítás szerves részét képezte ugyanis a kibocsátói közzétételeknek és a felperes vonatkozó részvényekre irányuló tőzsdei magatartásának elemzése is. Ezen ténymegállapításokat a felperes nem vitatta, ezek képezték a közvetett bizonyítás alapját, ezen tényekből következtetett az alperes további tényre, miszerint a tárgyi közzétételeket megelőzően a bennfentes információk birtokába jutott a felperes. Ezzel szemben a felperes nem tárt fel olyan bizonyítékot, amely a magatartását más megvilágításba helyezte volna. Ahhoz, hogy valaki bennfentes kereskedelmet valósítson meg, nem szükséges, hogy bennfentes információ valamennyi részletét aprólékosan megismerje, mert ebben az esetben csak olyan személyek valósíthatnák meg a tényállást, akik a bennfentes jegyzéken szerepelnek. Nem kellett bizonyítania minden egyes bennfentes információra külön-külön, hogy a birtokába jutott a felperes, a közvetett bizonyítékok összességükben alkalmasak voltak az érdemi megállapítások alátámasztására.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az alperes téved abban, hogy a jogszabályok lehetőséget adnának számára a vélelmezésre abban a tekintetben, hogy a felperes a bennfentes információhoz hozzájutott, és ez alapján újabb vélelmet állíthat

fel, ez alapján ugyanis kétszeres valószínűsítésre kerülne sor mindenféle bizonyítás nélkül. Az alperesnek bizonyítania kell a bennfentes információ birtokába kerülést, ha ez bizonyított, akkor lehet valószínűsíteni a felhasználást. Maga az alperes is elfogadta, hogy a felperes a cégei munkavégzése kapcsán nem szerezhette bennfentes információt és a cég fő vezetőjétől sem kaphatott ilyet. Nem volt tudomása bennfentes információról, csupán a szerencséjének köszönhető, hogy adott esetben kedvezően kereskedett a tőzsdén, mindezzel nem került előnyösebb helyzetbe, mint más befektető. Az elsőfokú bíróság ítélete a jogszabályoknak megfelelő és megalapozott, a bennfentes információ megszerzése tekintetében az alperest terhelte a bizonyítás kötelezettsége. Az ártatlanság véelme mindenkit megillet, a bennfentes információ birtokába kerülésének tényét bizonyítani kell, ennek az alperes nem tett eleget. A MAR vonatkozó rendelkezéseinek megsértése az információk birtoklása bizonyításának hiányában nem kerülhet megállapításra, enélkül a bennfentes kereskedelem megvalósulása körében állást foglalni nem lehetett. A MAR 9. cikke is a birtokba kerülés megállapítását követően foglalkozik azzal, hogy mikor állapítható meg a bennfentes információ felhasználása. Objektív megállapítás kell az információk birtoklására, ezt követően végezhető szubjektív következtetés a felhasználást illetően. Az alperes nem jelölte meg, hogy ha az egyik feltételezett irányból sem kaphatott információt a felperes, akkor miből állapíthatta meg, hogy rendelkezett bármiféle ismerettel a bennfentes információk, zárt rendelkezések adatairól.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási jogszabálysértések vizsgálata során helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a tényállást a releváns körben nem tisztázta, az ebben a körben elfoglalt hibás jogi álláspontja miatt a kereset érdemi érveit már nem vizsgálta.

[13] Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelem, az eljárási jogszabálysértések vizsgálata nyomán hozott a keresetnek helytadó döntést megállapítva, hogy az alperes sértette az Ákr. 62. §-a szerinti tényállás-tisztázási kötelezettségét. Az alperes a fellebbezésében a Kp. 78. § (2) bekezdésének és az Ákr. 62. § (4) bekezdésének megsértésének keresztül ezt az elsőfokú bírósági álláspontot támadta, állítva, hogy a tényállás-tisztázási kötelezettségének eleget tett, a felperes bennfentes információk birtokába kerüléséhez szükséges körben az irányadó tényállást feltárta. A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettség megsértését állította azzal, hogy iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, miszerint a felperes birtokba kerülését csak a Kibocsátó leányvállalatai részére végzett tevékenységgel, illetőleg a Kibocsátóhoz köthető személyes kapcsolatokkal támasztotta alá. Ehhez képest az elsőfokú bíróság indokai a tényállás-tisztázási kötelezettség elmulasztása tekintetében az ítéletének indokolásából egyértelműen kiderülnek, a fellebbezésben állított iratellenes megállapítás már a birtokba kerülés körében figyelembe

veendő bizonyítékok érdemi értékelésére vonatkozik, mely az ügy érdemére tartozik, nem jelentheti az indokolási kötelezettség megsértését. Mindezek alapján a másodfokú bíróságra annak a kérdésnek a megválaszolása maradt, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott-e arról, hogy az alperes a bennfentes információk birtokába kerülés tekintetében a releváns tényállást nem tárta fel teljeskörűen.

[14] Az alperes az elsőfokú eljárás során következetesen, továbbá a fellebbezésében is állította, hogy széleskörű bizonyítást folytatott le, és ezek összességéből vonta le azt a következtetést, hogy a felperes a cégei által üzemeltetett vállalatirányítási szoftveren keresztül, továbbá a személyes kapcsolatai révén a bennfentes információkhoz hozzájuthatott, mindezek mellett a vizsgált időszakban a releváns közzétételekhez képest feltűnően jó időpontban és jó irányban kereskedett. Mindezen közvetett bizonyítékokból tartotta megállapíthatónak, hogy a felperes a tárgyi bennfentes információk birtokába jutott, a bizonyítékok együttes értékelésével megállapítható a felperesi birtokba kerülés, ennél több bizonyítékot feltárni nem tudott, külön-külön az egyes információk tekintetében bizonyítási kötelezettség nem terhelte. Az alperes a határozatában részletezte a fellebbezésben felsorolt bizonyítási eszközöket, értékelte az abból kinyerhető közvetett bizonyítékokat és ezeket elégségesnek tartotta ahhoz, hogy a felperes birtokba kerülését a bennfentes információk tekintetében megállapítsa. Annak eldöntése, hogy az így összegyűlt bizonyítékok összességében alkalmasak-e annak alátámasztására, hogy a felperes a bennfentes információk birtokába került, már az ügy érdemére tartozó kérdés. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában, a [35]-[36] bekezdésekben nem tartotta elegendőnek a felperesi birtokba kerülés megállapításához az alperes által a határozatában felsorakoztatott közvetett bizonyítékokat. Az ítéleti álláspont szerint azokból levont következtetések is csak általánosságban állapítható meg, hogy a bennfentesi információkhoz a felperes hozzáférhetett. Az egyes információk tekintetében pedig külön-külön nem nyert bizonyítást, hogy a felperes azokat megszerezte.

[15] Az elsőfokú bíróság tehát ebben látta a tényállás nem megfelelő feltárását, az Ákr. 62. §-a szerinti tényállás-tisztázási kötelezettség megsértését. Azonban a fent már részleteztettek alapján a közvetett bizonyítékok ekkénti értékelése – nevezetesen, hogy azok elegendőek-e a felperesi birtokba jutás alátámasztására – már az ügy érdemére tartozó kérdés a bennfentes kereskedelem MAR 8-9. cikke szerinti tényállási elemeinek megállapítása során. Az elsőfokú bíróság azon eljárását, hogy valójában már nem a tényállás-tisztázási kötelezettség körében, hanem az ügy érdemében foglalt állást, alátámasztja az ítéletének [35] bekezdésében annak kifejtése is, hogy az alperes a valószínűsítéssel megelégedett, a rendelkezésre álló adatok alapján azonban az információk megszerzésének ténye nem nyert bizonyítást. Az elsőfokú ítélet [37] bekezdésében foglaltak szerint a megismételt eljárásra adott iránymutatásával az elsőfokú bíróság azt várta el az alperestől, hogy minden információ tekintetében külön-külön tárja fel a felperesi birtokba kerülésre vonatkozó tényállást, ugyanakkor az ítéletben hivatkozott bírói gyakorlatból csupán a bennfentes információk birtokba kerülésének bizonyítási kötelezettsége következik, mely teljesíthető akár közvetlen, akár közvetett bizonyítékok együttes értékelésével is. Nincs arra vonatkozó jogszabályi követelmény illetve bírói gyakorlat, mely előírná, hogy az egyes információk felperesi megszerzését külön-külön kellene bizonyítani, elegendő, ha az alperes – a tényállásbeli összefüggésekre is figyelemmel – mindegyik információ megszerzésére vonatkozóan ugyanazokat a tényeket állítja, mindegyik közzététel tekintetében az általa feltárt közvetett

bizonyítékok együttes értékelésével jut arra a következtetésre, hogy a felperes az információk birtokába került. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság alaptalanul várta el az alperestől az egyes információk tekintetében a birtokba kerülés külön-külön történő bizonyítását és helytelenül várt el a birtokba kerülés tekintetében további bizonyítási cselekmények lefolytatását. A bizonyítás tekintetében csak annyit jegyzett meg a megismételt eljárásra vonatkozóan, hogy az alperes nincs elzárva további bizonyítás lefolytatásától és bizonyítási eszközök beszerzésétől, ugyanakkor maga sem jelölte meg, hogy konkrétan milyen bizonyítás lefolytatása, mely bizonyítási eszközök, bizonyítékok beszerzése szükséges a bennfentes információk birtokba kerülésének megállapításához.

[16] A fent részletezettek alapján helytállóan mutatott rá a fellebbezésében az alperes arra, hogy a határozatában részletezett bizonyítási eszközökből nyert közvetett bizonyítékok beszerzésével eleget tett az Ákr. 62. §-a szerinti tényállás-tisztázási kötelezettségének, további bizonyítás a birtokba kerülés tekintetében az alperestől nem várható el, az elsőfokú bíróság a fenti körben további releváns tény feltárását és bizonyíték beszerzését alaptalanul várta el az alperestől. Annak eldöntése, hogy az alperes által hivatkozott közvetett bizonyítékok együttes értékelésével megállapítható-e a tárgyi közzétételek tekintetében a felperesnek a bennfentes információk birtokba kerülése, már a bennfentes kereskedelem tényállásának érdemi megállapítása körébe tartozik, az az ügy érdemére tartozó kérdés.

[17] Az elsőfokú bíróság eljárásjogi jogszabálysértést megállapító jogi álláspontja folytán a kereset érdemi hivatkozásait a bennfentes kereskedelem megvalósulása tekintetében, továbbá a kiszabott bírság eltúlzottságára vonatkozó érvelést már nem vizsgálta. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 110. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[18] Meghagyja a megismételt eljárásra vonatkozóan elsőfokú bíróságnak, hogy a tényállást a bennfentes információknak a felperes birtokába kerülése tekintetében tekintse feltárnak, eljárási jogszabálysértés hiányában a kereset anyagi jogi hivatkozásait vizsgálja, értékelje, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból az alperes okszerűen következtetett-e a bennfentes információk felperesi birtokba kerülésére, megállapítható-e tiltott bennfentes kereskedelem, az ezen kérdésekben elfoglalt álláspontjától függően döntsön a bírságra vonatkozó harmadlagos kereseti kérelemről.

[19] A másodfokú bíróság a peres felek másodfokú perköltségét a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdése, 82. § (3) bekezdése, valamint a Kp. 112. § (3) bekezdései, 110. § (3) bekezdése szerint csak megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróságnak kell döntenie. A peres feleket képviselő jogi képviselők munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján, az alperesi határozattal kiszabott bírság összegét mint pertárgyértéket alapul véve állapította meg, ennek alapján a felperes másodfokú perköltségét a fenti jogszabályhely szerint számított ügyvédi munkadíjban, az alperesi jogtanácsos munkadíját pedig szintén a

fenti jogszabályhely alapján állapította meg azzal, hogy az alperes által tételes összegben megjelölt felszámításon túl nem terjeszkedhetett. Figyelemmel volt arra is, hogy a peres felek egymás perköltségének mérséklését nem kérték.

[20] A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 29.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró